

20/5/2012

"Ένα περιστατικό που μου συνέβη"

Πριν από λίγα χρόνια σε υπόκλιση 4 χρόνων, μου συνέβη κάτι πολύ επικίνδυνο! Ήταν αδόξωμα κατακαυτός στο σπίτι μας, όταν η αδερφή μου μου φέρεται να της φέρε ένα βραχιόλι από το δωμάτιό μας. Το βραχιόλι αυτό ήταν στο πρώτο δωμάτιο από τη βεράνδα, όπου εγώ δεν έφταναι!

Εγώ σκεπτόμουν και άνοιξα όλα τα βεράντα το ένα δίωρο πιο πολύ από το άλλο και διακρίνεται μία βεράντα βόρεια. Τα είχα σκεφτεί όλα, αλλά δεν είχα υπολογίσει ότι όταν θα παύω στο τρίτο δωμάτιο, η βεράντα θα ανακαλύπτει πάνω στη βεράντα είχαμε μία υπέρβαση και ένα DVD. Όλα αυτά έπρεπε πάνω μου.

Είχα και τότε είχα ανοίξει τα βεράντα ένα βεράντα μου μαίνε το δεξί μου πόδι.

Ακρίβεια ένα μεγάλο μπαμ! Οι γονείς μου και η αδερφή μου, μόλις άκουσαν το θόρυβο έτρεξαν κατευθύνοντάς στο δωμάτιο.

Μέσα σε λίγα λεπτά, είχα πιάσει στο νοσοκομείο! Έπαινα ερευνάει, αλλά ευτυχώς δεν έπαθε τίποτα! Η υπέρβαση και το DVD έβγαλαν!!!

Το γεγονός αυτό θα το θυμάμαι πάντα. Από τότε έχω γίνει πολύ προσεκτική στη ζωή μου! Εύχομαι αυτό που έγραψα να μην το γράβει κανένας άλλο παιδί!!!

20/2/2012 / 20/2/12 / Δευτέρα
Θέμα: "Ένα περιστατικό που μου συνέβη"

Πρόπεριβη το καλοκαίρι καθόμουν με τους φίλους μου. Ήταν πολύ ηλιόλουστη μέρα και θέλαμε να πάμε στο γήπεδο, και επειδή εγω βαρέθηκα να περιφέρο τον φίλο μου τον τσάο, είπα να πάω μια βόλτα με το ποδήλατο μου.

Μέχρι που να έρθει ο ταξος πήγα πολλές βόλτες και όταν βρήκε ήλουν σε μια κακφόρα και κατέβηκα. Έπαυ η ζέση καλὰ ποδήλατο, άφησα τα χέρια και έκανα, ζαχνικά το τζόνι πήρανε πέρα δωδε και είχε κατευθυνει προς του δάκτο.

Το έπιασα και πήγα να βρίψω, αλλά η ρόδα γλυστρίσε και έκανα ένα αλλα, ένωχως που δεν πήγα βας πέφτες και βας εβουκνίδες και προεγκινικά στο γκαζόν.

Όλοι οι φίλοι μου έφρεζαν να δουν τι έπαυα, άχα χωπήσει στο κεφάλι, στο πόδι, και βρον ακόνια και λαζουα, το ποδήλατο παραλίγο να χαλάσει, άχα τρομάζει πάρα πολύ, μετά πήγα στο σπίτι μου και έβηλα χαλαράδα. Μετά κάθισα και σε λίγο συνέχισα να πάω στο γήπεδο, αλλά δεν θα έπαιζα τίποτα γιατί δεν

μπορούσα με πονούβε το χέρι, το πόδι και το κεφάλι.

Κοιτούσα πως τους φίλους μου και τους πήρανα την μάλα όταν τους έφρεζε, όσο για το ποδήλατο δεν το ζαναέβχαλα μέχρι που να κλείδουν οι πληγές στο βίβει μου.

Αυτό το περιστατικό δεν να το ξεχάσω ποτέ, γιατί ήταν το δεύτερο πιο επικίνδυνο περιστατικό στη ζωή μου.

"Ένα περιστατικό που μου συνέβη"

Χτες το απόγευμα πήγαμε με τους φίλους μου μία βόλτα στο δάσος με τα ποδηλάτα. Όπως πήγαίναμε πίσω στο δάσος είδαμε ένα κανό και τρομάξαμε. Ο φίλος μου, ο Γιάννης, έτρεξε μπρος του στο δάσος και εμείς του φωνάξαμε να σταματήσει. Πίσω από ένα αχλάδι αυτός έκανε του κεφαλιού του. Μετά από λίγο χάθηκε και δεν φαινότανε πια. Τότε χωριστήκαμε εγώ κι ο Μηνάς θα πήγαίναμε προς τη φωτιά κι ο Γιώργος με τον Ανθήρη προς τη μέρα που έτρεξε ο Γιάννης. Εγώ κι ο Μηνάς φώναζε στο μέρος που έυχαινε ο κανός ξαφνικά είδαμε τη φωτιά να ξεσπάσει μπροστά μας. Πόσο θύναμε να ήταν εδώ κάποιος να τη σβήσει. Ο Μηνάς ο μεγαλύτερος από την παρέα μου είπε να κάτσουμε να προσέχω τη φωτιά κι αυτός θα φώναζε τα δασοφύλακα να έρθει να κάνει κάτι για να σβείσει τη φωτιά. Αντίθετα ο Γιώργος κι ο Ανθήρης βρήκανε το Γιάννη και έρχότανε όλοι μαζί προς εμένα. Εγώ τους είπα να τρέξουν να δουν από τη εύχαινε ο κανός. Από πίσω τους ο Μηνάς με τον δασοφύλακα. Ο δασοφύλακας μόλις έφτασε εκεί μας χαμογέλασε και μας είπε ότι αυτός έβαλε τη φωτιά για να κάψει τα ξύλα και πήρε και τα κακάδια μέσα. Ο φίλος μου κι εγώ νιώσαμε τόσο ανόητοι που αποφασίσαμε την επόμενη φορά να είμαστε πιο προσεκτικοί. Ο δασοφύλακας όμως μας έδωσε όλοις από ένα μετάλλιο γιατί μόλις είδαμε τη φωτιά τρέξαμε να τον ενημερώσουμε.

Στέφανος